

Király B. Izabella

Szkíta ethosz

Köszönöm a megtisztelő lehetőséget, hogy a Magyarok XI. Világkongresszusának nyitó napján összefoglalhatom és elmondhatom gondolataimat a címben megfogalmazott témában.

A BEVEZETŐ után a SÖTÉTSÉG és a SZKÍTÁK fogalmát járom körül. Sokat idézek. Az idézetekből egyértelmű, hogy ezek a saját, személyes meggyőződésem is. Ha úgy tetszik magam vagyok a szűrője ezeknek a forrásoknak, azaz a saját, személyes szkíta-képemet mutatom be ezek segítségével.

Mivel csak magyar felmenőkkel rendelkezem (apai ágon felvidéki magyar, anyai ágon dél-vidéki magyar vagyok), ítéleteimben bátran bízom magam a sejtémlékeimre, öröklött ösztöneimre és nyíltan vállalom sejtéseimet.

Kiemelten köszönet illeti a Magyarok Világszövetségét, mert a Magyarságfüzetekben több nagyszerű őstörténettel foglalkozó tanulmányt jelentetett meg és mert ráérezve a történelmi pillanatra, a Magyarok XI. Világkongresszusát a szkítáknak szentelte.

A sötétségről.

Korunk a sötétség kora, a hazugság kora.

Henri Pozzi (francia politikus, újságíró) (Századunk bűnösei 1936) „**A HIVATALOS HAZUGSÁGOK, olyan mélyen gyökereznek a köztudatban, hogy a teljes felvilágosítást közvéleményünk nem tudná elviselni és nem is tudna a hirtelen feltárt igazságban hinni, azzal mit kezdeni. Csak lassan, fokozatosan dereng előtte az igazság, úgy és olyan mértékben, ahogyan a lelkiismeret, a viszály, vagy a hiúság egymás után megszólalásra készíti az egykori szemtanúkat...**”

Konrád Lorenz írja 1973-ban. (A civilizált emberiség nyolc halálos bűne) „**Szükségszerűen a legtragikusabb következményekkel jár, ha egy világot átfogó ideológia az abból eredő politikával együtt hazugságra épül.**” (...)

„Az áldemokratikus dogma is felelős az Amerikai Egyesült Államokat fenyegető erkölcsi és kulturális összeomlásért, amelynek fenyegető örvénye magával fogja rántani az egész nyugati világot.” Ugyancsak ő mondja, ugyanitt:

„Sohasem volt a tömegszuggesztió ilyen hatásos, a manipulálónak még sohasem volt ilyen hatékony, tudományos módszerekkel megalapozott propagandatechnikájuk, soha korábban nem rendelkeztek ilyen nagyhatású tömegtájékoztatói eszközökkel, mint napjainkban.” (1973!)

A magyar nyelv is ma már nem a társas érintkezés és megértés eszköze, hanem a közgondolkodást dogmásító tömegkommunikációé, az üzleti-politikai propagandáé. Nincs a magyar szónak becsülete, hitele, tartalma. Feje tetejére állt a szavak eredeti jelentése. **Az isten, a nemzet, a haza** már nem ugyanazt jelenti minden magyarnak! Magyar nem érti a magyart.

Szomorú tény: Korunk a téveszmék, rögeszmék, a dogmásított gondolkodás, a sötétség kora! A XX.-XXI. századi emberiség szellemi és anyagi életének koordinátáit Hollywoodból, és a Wall Streetről meghatározó civilizátorok mindent elkövetnek, hogy a rendszerbe kódolt összeomlás után az új paradigma új koordinátáit, azaz az új koreszméket, s azok viszonyítási pontjait ugyancsak ők határozzák meg. Hiába minden erőfeszítésük!

Az erkölcsi megújulás igénye elsöprő erővel hozza felszínre azokat a koreszméket, melyekben ismét minden a helyére kerül. Az isten, a nemzet, a haza fogalma visszanyeri eredeti értelmét. Az igazság, a tisztesség, a méltóság, a hűség, a becsület lesz az erkölcsi parancs az emberi kapcsolatokban.

És ezért támadnak fel a szkíták sokezer év távlatából!

Nekünk pedig nincs más dolgunk, mint megfogalmazni a szkítaság mibenlétét, és a magunk szkítaságát. (Érdemes azért felhívni a figyelmet arra is: A lengyelekben, oroszokban, bolgároknak már a szláv helyett a turáni tudat kezd munkálni! Nem mellékesen: Ha létezik mesterséges „identitás”- hát az a szláv!)

Napjainkban egyre többen jelentenek be igényt a szkíta örökségre,

és ezzel együtt valamiféle birtokjogot kultúrára, területekre. Egy 2016-ban megjelent tanulmány, mely a szkítákat régi fényükben magasztatja, a zsidók elveszett törzseként azonosítja őket és kijelenti: **„A szkítákat a bibliai törvényzethez, a tízparancsolathoz való igazodás emelte fel és tette naggyá más népek szemében is.”** Mintha a szkítákkal kívánnák hitelesíteni a Mózesi-isteni Tízparancsolatot. Ugyanebben a tanulmányban olvasható: **„Egy hívő számára a Biblia leírásainak mérvadónak kell lenniük, függetlenül attól, hogy azok megegyeznek-e vagy sem a tudományosan is elfogadott, vagy „bevett” történelem téziseivel, vagy az esetleges népi mítoszokkal”!** (churchofgod.hu 2016.12.04. 22.32.)

Én megengedem magamnak, hogy a szkítamagyarok és szkítahunok történetét ne a Bibliában, hanem a magyar mitológiában, a magyar történelemben, a magyar néplélekben keressem.

Komjáthy István a magyarság etnogenezisét

a Mondák könyvében így fogalmazta meg: **„Nap-király! Napfia Pusztá, Pusztafia Szépmező Szárnya, Szépmező Szárnya dicső unokája Nimród, Nimródfia Hunor, Nimródfia Magyar”!** És persze itt van nekünk, a kettős ország-nevünk! Élő bizonyíték: Magyarország! Hungária!

A *NAP és a *PUSZTA kiemelt szerepet játszik a magyarság egységes nép-nemzetté válásában. Itt most csak az IKREKKEL kapcsolatban egy gondolat: Mivel Hunor és Magor testvérek voltak, nem származhattak egymástól, hanem csak az apjuktól, Nimródtól. Ha Priszkosz rétor szerint a hun Atila szkíta nyelven beszélt és szkíta regösök dalait szkíta lányok énekelték ez ugyanaz a nyelv, amit a Nimródfia Magor magyar leszármazottjai is beszéltek, mert a hunok és a magyarok testvérek és a testvérek mégiscsak egy nyelvet beszélnek.

Bátran állíthatjuk: A szkítának, vagy hunnak nevezett NYELV nem halt ki, mert ez azonos a magyar nyelvvel, mely ma is élő *kultúrnyelv!

Jókai még tudta ezt:

„Volt idő, midőn a magyar négyannyi volt, mint mennyi most. Még ellenségei is magyarból tellettek ki: a jász, a kún, a besenyő mind az ő nyelvét beszélték, egy haza bölcsője ringatta őket, egy név volt őskirályuk neve. Egy örökségen osztoztak egymással.”
(Jókai Mór A magyar előidőkről)

(A jász, a kún, a besenyő a keresztény királyaink idejében számítottak ellenségnek, mert, hogy pogányok maradtak.)

A szkíta ethoszról

Én hangsúlyozottan nem szkíta-hun-avar-magyar „származási láncolatról”, „szkíta gyökerekről”, **hanem a szkíta ethosz hun-avar-magyar folytonosságáról** beszélek, az ősi tapasztalatok, viselkedési szokások, érték-, és erkölcsi követelményrendszer hagyományozódásáról.

Azaz - hogy a történelem folyamán, a nyelvcserek és valláscserék évszázadai, évezredek során a szkíta ethosz, a szkíta szellemiség kibek, milyen formában élt, él tovább. A szkítaságot vállaló népeket-nemzeteket csakis ez hozhatja újra közös nevezőre.

S bár egy, a magyar karakterológiával foglalkozó, hivatalban lévő *szaktekin-tély kijelenti, hogy a magyarnak metafizikai esszenciája nincs, azaz magyar szellemi princípium nincs, - sejtéseim ennek az ellenkezőjét igazolják, azaz, hogy a szkítákat, hunokat, avarokat, magyarokat ugyanaz az ethosz, ugyanaz a közös, ma is létező erkölcsi ragasztóanyag köti össze.

A származási láncolatot, a „szkíta gyökereket” megtalálni a 7000 nyelv és 7000 etnikum korában, 7000 esztendő (vagy épp végtelen *embertörténelem) után nem csak merész, de lehetetlen vállalkozásnak tűnik. Én pl. képtelen lennék felsorolni azt a *24 hun törzset, melyek az Arvisurák szerint Kr. e 4040-ben Ordosban vérszerződtek!

A szkítákról, szittyákról

*Atillával (453) véget ért a szkíta aranykor, de Álmosfia Árpád történelmi birtokjogát a Kárpát-medencei szkíta örökségre a korabeli világban senki nem vonta kétségbe, s a magyarság történelmi szkíta hagyományait a mai napig ugyancsak senki nem vitatta.

A szkíták korábbi pozitív megítélése az ötödik században hirtelen megváltozott, s a későbbi századokban a szkítaként-szittyaként emlegetett keleti lovas nomád népeket kegyetlen barbárnak mutatta be a kor történetírása. (Adott esetben joggal, csak épp azok a népek már nem azok a szkíta szellemiségű népek voltak.)

Az ötödik századi győztes keresztény világrendben a szkíta Atilla **„nevét átokkal illette a pap a templomokban és a latin nyelvű krónikák és történetírás gyűlölettel írta le Atillát, népét és minden tettét.”** (Csurai Károly Királyiak királya)

„A történelmi tények és a szkíta leletek egyaránt azt bizonyítják, hogy az eredeti szkíták nem a keleti, vagy mongoloid rasszhoz tartoztak. A korabeli ábrázolások alapján határozottan a kaukázusi rassz, a fehér embertípus jegyeit viselik.” (...) **„A középkorban már a “testileg is nagy” vagyis európai típusú szkíták helyett a kisebb termetű, mongol, tatár és türk népeket neveztük szittyáknak. Ekkor már ők lakták be az egykori Szkítiát, hasonló lovas újász életmódot folytattak és szintén kiváló harcosok voltak.”** (churchofgod.hu 2016.12.04. 22.32.)

A 18-19. század magyar nemzeti irodalmában a szkíta helyett elterjedt a magyaros „szittyá” megnevezés. (A Magyar Nyelv Értelmező Szótára megfejtése elég abszurd: **„A szittyák a magyarok és a hunok közös őseinek tartott harcias, bátor, keleti nép.”**) A „szittyá” valójában nem az eredeti etnikumot, az eredeti szkítákat jelentette, hanem egy hatalmas, Euráziára kiterjedő és genetikailag is számos etnikumot magában foglaló kultúrkör népeit, a pusztai, lovas nomád életmódot folytató „íjlesztő népeket”. (A nemzeti romantika korában a szabadság jelképeként terjedt a lovasnomád szittyakultusz, a „harcias, bátor, keleti néppel”, a szkítákkal való azonosságunk ilyen formában lett a magyar identitás része. Később **„a tősgyökeres, az elfogult,**

a hazája határain túl nem látó maradi magyar” szinonimája lett a szittyá, ma a „szittyá-harcmodort” megmosolyogja a közvélemény. Alaposan megváltozott a szavak jelentéstartalma.

Ideje, hogy a magyarság visszatérjen saját, fehér, őseredeti szkítaságához. Az európai fehér az eredeti szkíta-vonal, a keleti már vegyes etnikumú, általunk szittyának nevezett vonal. Az etnikai változások során az erkölcsi minőség, a szkíta ethosz is megváltozott.

A szkíta ethosz romlásának oka az az egyszerű tény volt, hogy a történelem folyamán Szkítia népei “lecserélődtek”, nyelvet, vallást, lelket cseréltek. Az Attilát követő mongol, tatár és türk hódítók már bizony nem a régi szellemben szervezték a társadalmukat, és viselték háborúikat. (A magyar ember ma a mongoloid népekkel asszociálja a szkíta-szittyá megnevezést, de valahogy ösztönösen nem tud azonosulni vele, és nem véletlenül érzi már-már gúnyolásnak a szittyázást.)

Napjainkban a Magyarországtudató Intézet is a mongol-vonal-kutatást favorizálja. Megfejtésre vár az a tény is, hogy:

-az ókori nagy folyammenti birodalmak tárgyalásakor miért feledkezik meg a történelemtudomány a Duna-Tisza tájról, a Kárpát-medencéről,

-a vallástörténet és a teológia a szkíta-tengrista napkultuszról,

-miért utalja a jogtörténet és a politológia a magyar Vérszerződést, mintegy népszokásként a néprajz tárgykörébe.

A történelem folyamán a szkítákra sokféle elnevezést használtak,

magának a „szkíta” szónak a megfejtésére is több feltevessel is találkozhatunk. Az *ógörög, *latin, *héber után számomra a magyar megfejtés tűnik igaznak. Ferenczi Enikő a görög szküth szótóval kapcsolta össze a szkíta szót, és megfejtését a magyar ESKÜ szóban találta meg, És nem csak a szó képi megjelenése hasonló, vagy a mássalhangzó-jelölés szokása miatt tűnik ez kézenfekvőnek.

Sokkal-sokkal fontosabb összefüggés sejlik fel, ami egyenesen a szkíta-titok, a szkíta-ethoszhoz megfejtéséhez vezethet. Lehetséges, hogy a „szkíta” nem is főnév, hanem egy erkölcsi minőséget kifejező melléknév, az igazságos, a becsületes, a hűségés szinonimája!

A szkíta társadalom magabízó, öntudatos emberek (barátok, családok, nemzetségek, törzsek) kölcsönös bizalomra épülő, egymással kötött szövetségeként működött. A szövetségeket, a szerződés fontosságának megfelelően, eskü pecsételte meg. Adott esetben vérrel. *Világképünk és *társadalomszervező elveink alapvetően nem az istenkeresésre, hanem az emberi kapcsolatokra épültek. A hatalmas szkíta birodalom az egyéni identitásukat megőrző törzsek vagy nemzetségek esküdt szövetsége volt. A szövetségek névadója mindig az aktuálisan legerősebb, legalkalmasabb nemzetség lett. (Lásd az Álmos-féle magyar *Vérszerződést.)

Az emberiség jövője, sorsa nem technológiai, hanem etikai kérdés. A történelmi folyamatok kedveznek a magyar szellem, a szkíta ethosz újjászületésének. Ibn Rosteh arab utazó, Árpádfia Zsolt kortársa írja:

„Ha viszály támad, a zsidók a Tóra, a keresztények a Biblia, a muszlimok a Korán, a szkíták a józan ész alapján döntenek.”

A XXI. századi szekularizáció folyamányaként, a szinkretista *New Age után a szkíta ethosz lesz az egész világot átfogó új koreszme.

Minden kijelentést, állítást bővebb indoklással és hivatkozásokkal Szkíta ethosz címmel egy kis könyvben összefoglaltam. Itt most csak röviden.

A szkíták őshazájáról és lakóiról

„Van egy folyó, az Óceán legvégső szarva, mely hajóval átjárható. Isternek (Dunának) nevezik, mely keresztül szeli a szkíták országát.” (Rhodoszi Appolóniosz az Alexandriai könyvtár főkönyvtárosa, író, költő, Kr.e. 3.sz. (295-215) világosan beazonosítja a szkíták ősi hazáját, a Kárpát-medencét.)

Regino apát Évkönyve (908) **„...a magyarok, vagyis a szkíták...”**

(Halálfejes zárójel: **„A Kárpát-medencei szkítamagyarság (királyi**

szkíták) Kr.e. 7-6000 éve a legnagyobb lélekszámú nép volt. Amikor Kr.e. 5700 körül 1-1,5 millió ember kirajzott a *Kárpát-medencéből az akkor még be nem lakott világba, az akkori Kínának 600 ezer, Indiának és Nyugat-Európának mintegy 4-400 ezer volt a népessége.) (Grandpierre Attila)

A szkíta esküről

A szkíta eskü nyilvános ígéret, feladat-, és felelősségvállalás. Az eskü elmaradhatatlan kelléke az átokformula. Az „Isten engem úgy segítjen!” is átokformula. A Vérszerződés 5. paragrafusa, az ellenállás jogáról is átokformula. (Az összeesküvők, titkostársaságok, maffia- és bandatagok esküje titkos, ez eleve sötét szándékot feltételez.)

Toxaris, szkíta költő Kr.e. a 2. században az esküről: **„A barátunkat az életünk árán is megvédjük, s ha kell, készek vagyunk egymásért meghalni. És ha esküszünk a szélre és a kardra az azért van, mert a szél az élet és a szabadság, és a kard a halál.”**

Ugyan Ő mondja: **„Legfeljebb három jeles férfínál több esküdt barátod ne legyen, mert akinek sok esküdt barátja van, azt a könnyűvérű lányokhoz tartják hasonlóknak.”**

A szkíták közösségi erkölcsé és politikai kultúrája a magyar *Vérszerződésben, - még jól belátható közelségben! – él. Az igazságos szerves társadalom működésének a vezérelveit foglalja össze a *nemzetté válásról, a létbiztonság alanyi jogáról, a gazdapoziókról, a hűségről, az ellenállás jogáról, a közügyekben való részvétel köteleességéről.*

A szkíták társadalmáról

A szkíta birodalom jellemzője, közigazgatási gyakorlata, a *szubszidiaritás elveken működő önkormányzatiság és az önvédelemi célú katonapolitika.

Nincs egységes központi irányítás. A szövetségek hálózatát az erkölcs, a kölcsönös bizalom, az együttműködés szándéka irányította.

A szkíták háborúinak nem a hódítás volt a célja, nem területszerzés, gazdasági

pozíció, vagy vallásterjesztés, hanem az önvédelem. Kereskedelmi utak biztosítása, elégtétel valamilyen sérelemért, baráti segítség más törzseknek. Gyakran, nagy szövetségben összefogva, nagy hódítókat állítottak meg.

Az etikus hadviselésről

A proxí-háborúk, hibrid-háborúk korában, amikor nem számít az emberélet, nem árt emlékezni arra, hogy létezik etikus hadviselés, ez a szkíta hadviselés. A követjárás, diplomáciai egyeztetések után a HADÜZENET, ami tartalmazza a háború célját, és elkerülésének feltételeit. (Árpádnak a hazatérést megelőző *hadüzenete nagyszerű példa: Történelmileg igazságos célt szolgált, és becsületes, méltányos feltételeket kínált.)

A szkíta karakterről

Schiller Bódog a magyarokról írja ugyan, de ez a „szkíta karakter”, ami bizony nagyon ellentmond a „vezérkultusz” elméletnek.

„A magyar ember nem érhetette be azzal, hogy az ő nevében uralkodik rajta az, akit urául választott. Szüksége volt neki arra is, hogy az uralomban, amelynek szabad akaratából alá van vetve, része legyen.

(Nem hűbéri, úr-szolga kötelék, hanem annál sokkal magasabb rendű nemzeti kötelék tartotta össze a nemzet szabad tagjait.)

És szüksége volt arra, hogy miként függetlenséget, szabadságot óhajtott és szerzett a nemzeti egésznek, úgy az ő magánügyeiben is függetlenül járhasson el. Hogy élet- és magyaridegen vallási és politikai szabályok minduntalan, komoly ok híján lépéseit meg ne akasszák, mozgását ne gátolják.”

„A magyar nép soha nem lelkesedett az egyénért vagy egyénekért, hanem lelkesedett eszmékért, a közért. A magyar népnél az egyéniség elve sohasem emelkedett az államiság elve fölé, a közéletben a magánjogi irány sohasem győzedelmeskedett a közjogi irány felett.”

„S míg más népeket rabul ejtett az individualizmus, az egyéni érdek hajhászása, addig a magyar ember előtt az ő egyéni, személyes szabadságának egyetlen korlátját ismerte el, az egész nemzet érdekét, szabadságát és függetlenségét.”

Ide kívánczok egy részlet az Álmosfia Árpád c. színdarabból. A hazatérés előtt székelyek küldöttsége kereste fel Árpádot.

„Székely: Felséges Árpád! Óh, dicső vezér! Hős Árpád engedd, hogy lábad elé borulva hódoljon a szívünk neked!

Árpád: Szépek e szavak, mert hű kebelből buzgón hangzanak, de mióta bókol így, mióta lett ily hajlongó a székely?

Székely: Félreértesz Árpád vezér! Nem embernek hajlik itt a térdünk. Előtted, mint a hon és a nemzet jelképe, választott vezére, magunk választását tisztelve benned, a lelkünk hajolt meg itt. Nekünk adatott a tisztesség, hogy elmondjuk neked: tizenötezer székely lovas jön elébetek Ungvár alá, segítve átkelésedet. A székely törzsek rabonbánjai Esküllő mezején gyülekeznek, amint hadaitok Kolozsvár közelébe érnek. Itt kíván csatlakozni Vérszerződésedekhez Csaba királyfi népe, mint a magyar nemzet tagja. A Vérszerződést magunkra nézve kötelezőnek ismerjük el, és éber szemmel kívánunk örködni annak betartása fölött.”

(Figyelemre méltó Vörösmarty utalása Esküllő mezejére, az esküvések, szövetség-kötések történelmi színhelyére.)

Illyés Gyula Naplójegyzeteiben ugyancsak a magyar népről, a magyar férfiről beszél, de a szkíta karakter jellemzőit sorolja, tökéletes összhangban az *ókori forrásokkal.

„Ami eredetéről olvasható, elolvastam: épp oly érdeklődéssel olvasnám az eddigiekkel merőben ellentétes feltevéseket. Nem csodálkoznék, ha holnap valaki az irokéz indiánokkal rokonítaná. (...) De épp így elfogadnám a görög vagy maláj rokonságot, - mennyi hasonló vonásra döbbennék azonnal! Ez az örök készenlét minden testvériségre engem boldoggá, végtelenül szabaddá tesz.

Melyik nép fiának adatott ilyen szippantás az univerzitásból?

Nyelve férfias, nem az alkudozás, a meggyőzés, a latolgatás nyelve, hanem a kijelentésé, az ítéleté, az akaraté. Akik ezt a nyelvet kialakították, megfontolt, kész gondolatot közöltek, aztán elhallgattak: minden szónak külön hitele van. A szolgaságnak konokan ellenálló, egyenlőségi nyelv, még ma sem akarja elfogadni a társadalmi és születési különbséget. A hódolat szavai egytől-egyig jövevények. Ő szemtől-szembe szól. A vezérnek nem mögéje áll, hanem melléje. Nyelve dalba fűzve csodálatosan lágy és hajlékony lesz. De ének-szava is nagy távolságot kíván, hogy a hetedik határban is hallják. Ha a mondandó már nagyon feszíti a mellét, dallal szól sorsáról: hogy atyái min mentek keresztül, milyen csapdákon, délibábbbá oszlott reményeken, milyen buktatókon. A dalokból sejtí, történelmének egy-egy korszaka foglalódik össze azokban. A hegedű szavából ma is többet tanul, mint a professzorokéból s a papokéból. Költői nép. Magatartásának sajátos nemzeti szabályai nem paragrafusokba vannak foglalva, hanem rímekbe, dalba. Őrzi a szó teremtő varázserejét!”

(Illyés Gyulát idéztem a szkítamagyar karakterről, hogy magunkra ismerjünk.)

Végezetül a szkítizmusról, tengrizmusról, mint *vallásról

Hangsúlyozom: A szkítizmus (tengrizmus) nem a New Age „**nemzetiesített leányváltozata**”.

A szkítáknak nem is volt központosított vagy intézményesített vallása.

Nem az egyistenhit alapján álltunk, nem imádtunk egy transzcendens lényt. Az égbolthoz kötődő Isten-fogalmunk mégis elvontabb, misztikusabb és rejtélyesebb volt, mint a monoteista vallások büntető-jutalmazó antropomorf istenképe, megszemélyesített istene.

Voltak csodálatos *világmagyarázataink és *nem isteni kinyilatkoztatáson alapuló társadalomszervező elveink.

A természetmágiánkban a víz, a tűz, a levegő és a föld nem, mint elvont

fogalmak voltak jelen, hanem - jellemzően tárgyias gondolkodásunkra - mint anyagi valóság.

A főisten a Tengri. Nem volt külön kultusza, nem voltak templomai.

Jókai írja: **„A magyar bálványt nem imádott soha. Egy istenség volt, melyre áldva tekinte föl, mely templomba be nem fér, melynek áldását legközelebb érzi magához minden, ami él: a nap és a csillagos ég.”**

Ebben a tengrista világfelfogásban a földi világ az égi világ mása, a tenger kékje az ég kékjének tükörképe. A végtelen, tengernyi világegyetem maga az istenség. Az ember feladata, harmóniában élni a természettel.

A *Tengri név ősi magyar eredetére utal, hogy egy más nyelvben sem azonos a Tengri a tenger-rel, a tengernyi a végtelenség jelentéssel.

A Tengri legfontosabb jele a Nap, ami nem csak az idő ritmusát - napok évszakok évek - szabályozza, nem csak az *élet forrása (*fotoszintézis, *Turul monda), hanem emberi-jogi jogforrás is. (Minden élő egyformán élvezheti áldását...Ebben az életelvben rejlik a szkíták birodalomalkotó képessége.)

Más népeknél is ismert a nap-kultusz, de csak a magyar nyelvben használjuk ugyanaz a szót Nap, mint égitest és a nap, mint időegység megnevezésére.

A Nap mellett gyakran használtuk a négy égtáj (egyenlő szárú kereszt) jelképét. Az égitest életfa, az elmúlás és megújulás örök körforgásának jelképe. Egyszerű szimbóluma a kettős kereszt.

A tengrizmus politeista, holisztikus (a világmindenséget egységben szemlélő) „vallás”. A világképe geocentrikus. Geocentrikus abban az értelemben is, hogy földszerető, természettisztelő. Ez olyan felfogás, amiben az ember nem a teremtetés-koronájának, vagy a természet urának, hanem a természet részének tekinti magát.

Geocentrikus világgépünk dalban elbeszélve:

„Nagy a világ, de van közepe, az én rózsám fekete szeme...”

Nóta után: Csodálkozik valaki azon, hogy magamat őspogány-tengrista-szki-ta-szabad-magyarként határozom meg?

2. Nagy a világ, de van közepe,
Az én rózsám fekete szeme,
Ez a világ semmire se jó,
Ha nincs kislány érnekem való, galambom,
Nagy a világ, de van közepe,
Az én rózsám fekete szeme.